

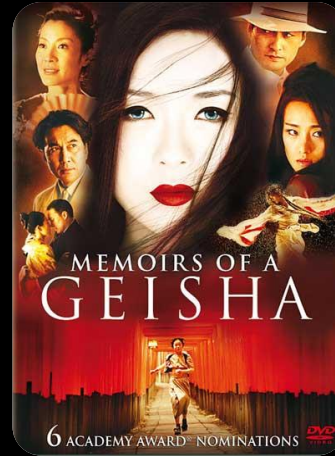
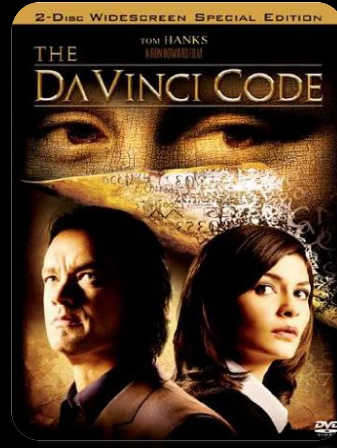

กฎหมายภาพยนตร์
การควบคุมเนื้อหาภาพยนตร์กับสาระที่เปลี่ยนแปลงไป

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พงศวีร์ สุภาวรรณท์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

1. ศาสนา ความเชื่อ และความรู้สึก

มุมมองผู้สร้าง : เพื่อถ่ายทอดทัศนคติอีกมุมหนึ่งของชาวบ้านให้สังคมได้รับรู้
มุมมองผู้ต่อต้าน : สิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของผู้คนกำลังถูกย่ำยีจากผู้สร้าง

• เรื่องราวของความเชื่อและความรู้สึกมักจะเชื่อมโยงไปถึงศาสนายากที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติพวกเขา เพราะเรื่องความเชื่อทางศาสนาได้กลายเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจของผู้คนในสังคมมาช้านาน

• แต่ก็เชื่อว่าหนังแนวนี้จะถูกต่อต้านเสมอไป มีเหมือนกันที่ได้รับการตอบรับจากผู้ชมอย่างเป็นเอกฉันท์ “15 คำ เดือน 11” นำเสนอการเกิดปรากฏการณ์บั้งไฟพญานาค ด้วยหลายมุมมอง แต่ให้ผู้ชมได้ตัดสินใจเองว่าจะเลือกเชื่อแบบใด นับว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุดในการสร้างหนังแนวนี้

2. เหตุการณ์ทางการเมือง หรือประวัติศาสตร์โศกนาฏกรรม

มุมมองผู้สร้าง : เพื่อรำลึกถึงเหตุการณ์ที่สำคัญในอดีต (เป็นสิ่งเตือนใจ) ให้กับคนรุ่นหลัง
มุมมองผู้ต่อต้าน : หรือจะไปซ้ำเติมผู้ร่วมเหตุการณ์ให้มากกว่านี้

• เหตุการณ์ หรือประวัติศาสตร์โศกนาฏกรรมที่ทำให้ผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมากทั้งที่จริงมีหลายอย่าง ทั้งภัยที่เกิดจากธรรมชาติ การก่อการร้าย แต่ผู้คนส่วนใหญ่มักจะมองไปที่เรื่องของการเมืองด้านเดียว

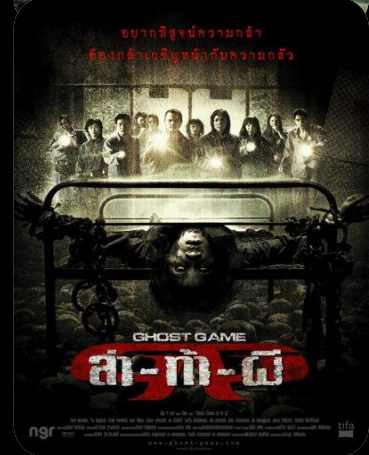
• หากสังเกตให้ดีไม่ว่าจะเกิดเรื่องราวอะไรขึ้น วงการภาพยนตร์มักจะรีบชวนขวายเป็นเรื่องนั้นทันที ซึ่งเป็นกลยุทธ์หนึ่งที่หวังผลฉวยโอกาสทางการตลาด กลายประเด็นข้อถกเถียงเพิ่มขึ้นจากเดิม “พวกเขาจริงจังในการสร้างหนังแนวนี้สักแค่ไหน”

3. ประเทศเพื่อนบ้าน หรือ กลุ่มชนเผ่าพันธุ์หนึ่ง

มุมมองผู้สร้าง : เพื่อกระชับความสัมพันธ์อันดีงาม
มุมมองผู้ต่อต้าน : หรือไปดูถูกชนชาติของเขา

• จากเหตุการณ์หนังไทยทั้งสามเรื่องที่ผ่านมา น่าจะเป็นบทเรียนให้กับผู้สร้างได้เป็นอย่างดี เพราะมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนบ้านของเรา ถือเป็นเรื่องละเอียดอ่อนอย่างมาก ในการนำมาสร้าง เป็นภาพยนตร์ เพราะมีใช่แต่ผู้สร้างจะเสียหายแล้ว ยังกระทบกระเทือนไปถึงระดับชาติ

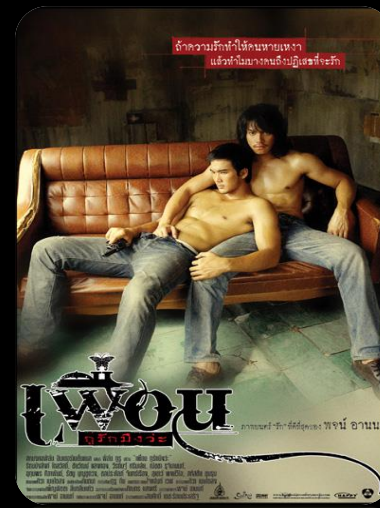
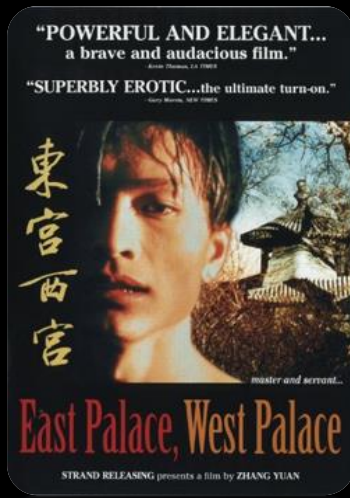
• ข้อคิดอย่างหนึ่งที่น่าจะนำมาใช้ในการสร้างภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้ก็คือ “จงเอาใจเขา มาใส่ใจเรา” เสมือนเป็นการมองย้อนกลับไปที่บ้านเรา ซึ่งหากใครมาสร้างหนัง บู้ยี้บู้ย่าบ้านเรา โดยเฉพาะเรื่องราวที่เน้นให้ไทยเป็นศูนย์กลางของยาเสพติด โสเภณี ก็คงยอมไม่ได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นแล้วหากจะมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับประเทศเพื่อนบ้านควรจะสร้างสรรค์มากกว่านี้

4. เพศที่สาม

มุมมองผู้สร้าง : เพื่อถ่ายทอดชีวิตอีกด้านหนึ่งของเพศที่สามให้ผู้คนในสังคมเข้าใจมากขึ้น

มุมมองผู้ต่อต้าน : หรือจะทำให้เพศที่สามกลายเป็นตัวปัญหาของสังคม

ปัจจุบันหนังแนวนี้ผ่านการพิจารณาว่าดีกว่าอดีตที่ผ่านมาและบางเรื่องก็สามารถผ่านเข้าไปบนเวทีระดับออกสการ์มาแล้ว ไม่ว่าจะเป็น *"Transamerica"* และ *"Bad Education"* และ *"Talk to her"* ซึ่งเป็นสัญญาณที่ดีแสดงให้เห็นว่าผู้คนเริ่มเปิดใจบุคคลเพศที่สามมากขึ้น แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเชื่อว่ามันจะเสมอไป

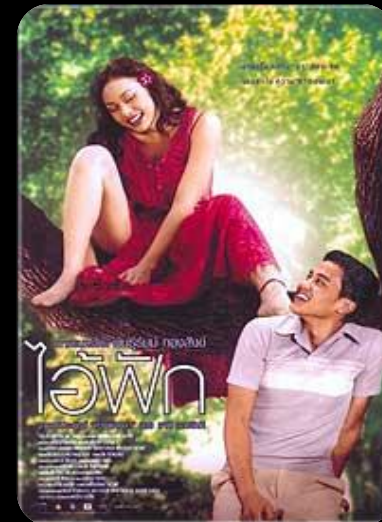
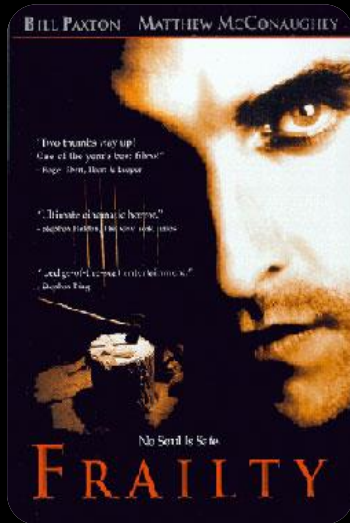
กรณีตัวอย่าง เรื่อง *"เพื่อน....กูรักมึงวะ"* ของ พจน์ อานนท์ ที่คว้ารางวัลบทภาพยนตร์ยอดเยี่ยมในงานประกาศผลรางวัลสุพรรณหงส์ทองคำครั้งที่ 14 ท่ามกลางข้อกังขาของใครหลายคนในทำนองที่ว่า "แน่ใจแล้วหรือว่าเป็นเช่นนั้น"

5. ตัวละครที่มีจิตบกพร่องวิปริตขัดกับศีลธรรม

มุมมองผู้สร้าง : เพื่อถ่ายทอดชีวิตอีกด้านหนึ่งของเพศที่สามให้ผู้คนในสังคมเข้าใจมากขึ้น

มุมมองผู้ต่อต้าน : หรือจะทำให้เพศที่สามกลายเป็นตัวปัญหาของสังคม

ผู้สร้างบางกลุ่มอาจจะต้องการนำเสนอสิ่งที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมที่ผิดปกติของตัวละคร ซึ่งส่วนใหญ่จะลงเอยในเรื่องของกามารมณ์มากกว่า ดังนั้นผู้สร้างต้องระวังให้ดีเพราะมันคาบเกี่ยวกันระหว่างศิลปะกับเนื้อหาที่นำเสนอ ยิ่งถ้าภาพยนตร์ที่มาจากหรือจะเข้าฉายประเทศที่เคร่งครัดทางศาสนา ด้วยแล้ว เรื่องการโชว์เรือนร่างจึงเป็นของต้องห้าม แม้ผู้สร้างจะบอกว่าเป็นแค่งานศิลปะเพื่อความบันเทิงก็ตาม

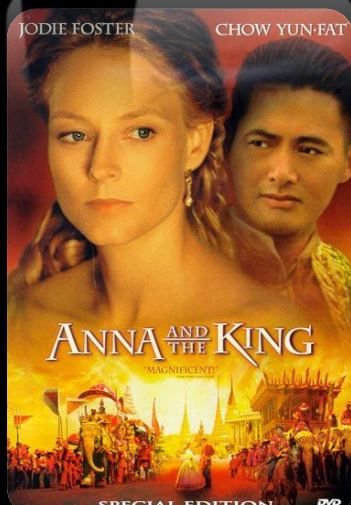
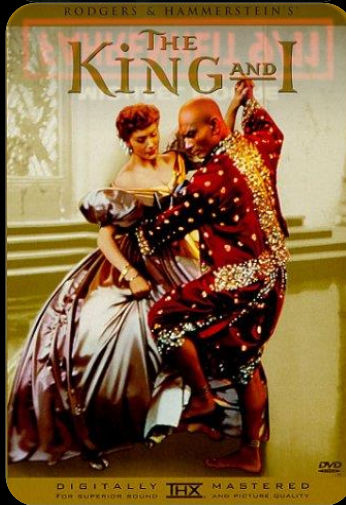
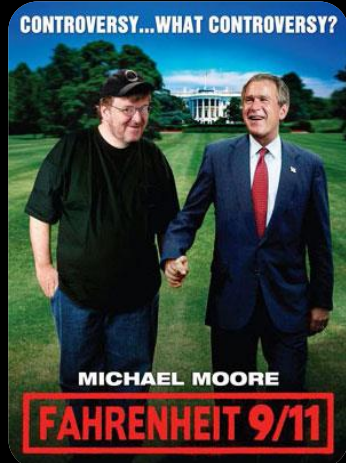
6. ชีวิตประวัติ หรือเรื่องราวของบุคคลที่มีตัวตน

มุมมองผู้สร้าง :

เพื่อเทิดทูนหรือเป็นอนุสรณ์แก่บุคคลท่านนั้น

มุมมองผู้ต่อต้าน :

แน่ใจหรือว่าเป็นข้อมูลที่ถูกต้อง

หากสังเกตให้ดีบ้านเราไม่ค่อยมีใครกล้านำเรื่องราวของพระราชวงศ์มาทำเป็นภาพยนตร์ เพราะถือเป็นกลุ่มบุคคลชนชั้นสูงที่ผู้คนในสังคมให้ความเคารพนับถือ หรือแม้แต่เรื่องของนักการเมืองก็คงไม่มี

ภาพยนตร์ไทยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้ส่วนใหญ่จะเน้นไปทางเรื่องราวของคดีฆาตกรรมสะเทือนขวัญที่เกิดขึ้นจริงมากกว่าไม่ว่าจะเป็น “นวลฉวี” “ศยามล” “เซอร์รีแอน ส่วนต่างชาติจะให้ความสำคัญไปที่บุคคลสำคัญของโลก เช่น “Gandhi” และ “The Last Emperor”

การสร้างหนังแนวนี้มันก็ไม่ต่างจากการทำรายงานวิชาการในวิชาเรียน เพราะต้องค้นคว้าข้อมูลให้เพียงพอ ถูกต้อง และ เชื่อถือได้ มิฉะนั้นอาจจะมีการฟ้องร้องหมิ่นประมาทเกิดขึ้นได้

7. ดีแต่ปัญหาสังคม

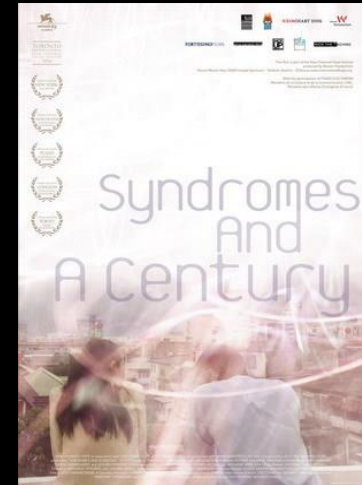
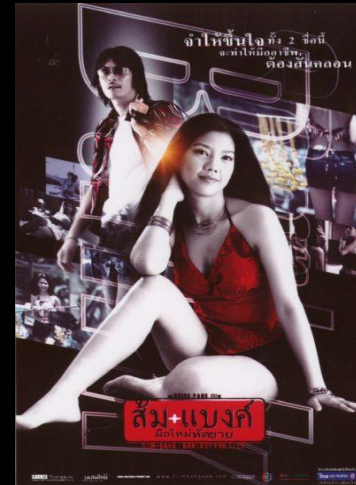
มุมมองผู้สร้าง : เพื่อให้ผู้คนได้รับรู้ความจริงของสังคมที่เหลวแหลก
มุมมองผู้ต่อต้าน : หรือมันจะเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้กับผู้คนในสังคม

ภาพยนตร์ที่ดีแต่สังคมไม่ต่างจากการเป็นดาบสองคม กล่าวคือ มีทั้งด้านดีและด้านมืดให้ผู้ชมได้สัมผัส จะว่าไปแล้วมันก็น่าเห็นใจอยู่ไม่น้อย หากสร้างสุดโต่งก็ถูกกล่าวหาว่าเนื้อหารุนแรงมากเกินไป จนกลายเป็นว่า ผู้โปร่งให้กระรอกในที่สุด แต่หากจะสร้างแบบเอาใจคณะกรรมการเซนเซอร์ มันก็ทำให้ผู้ชมไม่ได้รับรู้ถึงปัญหาสังคมขณะนั้นเลวร้ายไปถึงขั้นไหน

เพราะฉะนั้นทางที่ดีคงหยุดอยู่ที่
“จุดกึ่งกลางของความพอดี”

ในการนำเสนอ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นคงต้องมาทำความเข้าใจ คำจำกัดความของคำนี้ร่วมกัน ซึ่งดูเหมือนว่าตอนนี้มันยังไม่มีคำตอบที่ชัดเจนออกมาทั้งสองฝ่ายเลยแม้แต่หน่อย

ทางออกที่เกิดขึ้น

กรณีที่ 1

เปลี่ยนชื่อใหม่ - ถ่ายเพิ่มบางฉาก

ทางออกที่เกิดขึ้น

กรณีที่ 2

ทำลายฟิล์ม – ตัดต่อใหม่ - ถ่ายทำใหม่

อากาศที่ฝนยังไม่
เลิกฉ่ำเย็นที่มากเตะ

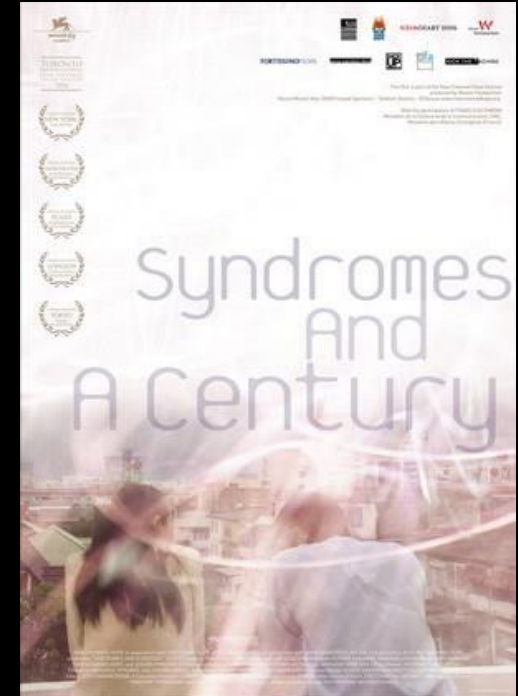
หมากเตะ
โลกเตะ
งดฉาย
เพื่อสัมพันธ์อันดี
ของ“ไทย-ลาว”
ขอภัยกับเพื่อนทุกท่านมา ณ ที่นี้

ทางออกที่เกิดขึ้น

กรณีที่ 3

ใส่ฟิล์มดำทับในฉากล่อแหลม

ทางออกที่เกิดขึ้น

กรณีที่ 4

อุทธรณ์ -ฟ้องศาลปกครอง

การจัดเรตภาพยนตร์ปัจจุบัน

 ต ส่งเสริม	ภาพยนตร์เรื่องนี้ ส่งเสริมการเรียนรู้ และควรส่งเสริมให้มีการดู	 น ๑๕+	ภาพยนตร์เรื่องนี้ เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุ ตั้งแต่ ๑๕ ปีขึ้นไป
 ท ทั่วไป	ภาพยนตร์เรื่องนี้ เหมาะสมกับผู้ดูทั่วไป	 น ๑๘+	ภาพยนตร์เรื่องนี้ เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุ ตั้งแต่ ๑๘ ปีขึ้นไป
 น ๑๓+	ภาพยนตร์เรื่องนี้ เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุ ตั้งแต่ ๑๓ ปีขึ้นไป	 ฉ ๒๐+	ภาพยนตร์เรื่องนี้ ห้ามผู้ที่มีอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี ดู

ภาพยนตร์ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร

หลักเกณฑ์การให้ **เรต ส**

1. ส่งเสริมการศึกษา จริยธรรม ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี หรือศีลธรรมอันดีของชาติ
2. ส่งเสริมการศึกษา จริยธรรม ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี หรือศีลธรรมอันดีของชาติ
3. ส่งเสริมให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาสังคม ครอบครัว หรือคุณภาพชีวิต หรือการรักษาทรัพยากรธรรมชาติ หรือสิ่งแวดล้อม และ
4. ส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจ ความรับผิดชอบ หรือจิตสำนึกเกี่ยวกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขหรือประวัติศาสตร์ของชาติ

ให้สน.ร่วมวิเคราะห์ถึงมาตรฐาน

การให้ เรต ส กับ เรต กำหนดอายุ

มุมมองความเป็นจริง

หลักเกณฑ์การให้เรต ส

1. ส่งเสริมการศึกษา จริยธรรม ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี หรือศีลธรรมอันดีของชาติ
2. ส่งเสริมการศึกษา จริยธรรม ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี หรือศีลธรรมอันดีของชาติ
3. ส่งเสริมให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาสังคม ครอบครัว หรือคุณภาพชีวิต หรือการรักษาทรัพยากรธรรมชาติ หรือสิ่งแวดล้อม และ
4. ส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจ ความรับผิดชอบ หรือจิตสำนึกเกี่ยวกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขหรือประวัติศาสตร์ของชาติ

 ส ส่งเสริม	ภาพยนตร์เรื่องนี้ ส่งเสริมการรับรู้ และเคารพส่งเสริมให้มีการดู	 น ๑๕+	ภาพยนตร์เรื่องนี้ เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุ ตั้งแต่ ๑๕ ปีขึ้นไป
 ท ทั่วไป	ภาพยนตร์เรื่องนี้ เหมาะสมกับผู้ดูทั่วไป	 น ๑๘+	ภาพยนตร์เรื่องนี้ เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุ ตั้งแต่ ๑๘ ปีขึ้นไป
 น ๑๓+	ภาพยนตร์เรื่องนี้ เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุ ตั้งแต่ ๑๓ ปีขึ้นไป	 ฉ ๒๐+	ภาพยนตร์เรื่องนี้ ห้ามผู้ที่มีอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี ดู

ภาพยนตร์ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร

มุมมองความเป็นจริง

เรต ส “ ภาพยนตร์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้และควรส่งเสริมให้มีการดู” ที่เป็นเหมือนข้อตรงข้ามที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ไม่ต่างกัน ก็เผยให้เห็นปัญหาของข้อกฎหมายจากภาพยนตร์ 2 เรื่องนี้

การจัดเรตภาพยนตร์ต่างประเทศ

เรต G (General Audiences) - All Ages Admitted หน้าที่เหมาะกับผู้ชมทุกเพศทุกวัย

เรต PG (Parental Guidance Suggested) (Some Material May Not Be Suitable For Children

หน้าที่เหมาะกับผู้ชมทุกเพศทุกวัยเช่นกัน แต่อาจมีเนื้อหาบางส่วนที่ไม่เหมาะสมสำหรับเด็กเล็ก เช่น อาจมีคำพูดหรือการกระทำที่ออกจะไม่สุภาพ ไม่สมควร เป็นต้น

เรต PG-13 (Parents Strongly Cautioned) Some Material May Be Inappropriate For Children Under 13

หน้าที่มีเนื้อหาบางส่วนไม่เหมาะกับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี ความรุนแรงอยู่ในระดับกลางๆ เช่น อาจมีฉากไปเปลือย, ยาเสพติด, การต่อสู้, คำหยาบ ผู้ปกครองจะดูร่วมกับกับเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี และให้คำชี้แนะ

เรต R (Restricted) Under 17 Requires Accompanying Parent Or Adult Guardian

หน้าที่รู้จักกันทั่วไปว่า "หนังเรต R" ส่วนใหญ่จะเป็นหน้าที่เหมาะสำหรับผู้ใหญ่ และอาจมีฉากที่ไม่เหมาะสมหรือมีความรุนแรงในระดับที่สูงกว่า เรต PG-13 หน้าที่ได้รับเรต R นั้นส่วนใหญ่จะห้ามไม่ให้เด็กอายุต่ำกว่า 17 ปีเข้าชมโดยลำพังยกเว้นจะมีผู้ปกครองมาด้วย

เรต NC-17 (No One 17 And Under Admitted)

หน้าที่จะเรียกว่า "ฮาร์ดคอร์" ที่สุดก็ว่าได้ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นหนังปลุกใจเลือดป่าซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับเพศ หรือมีเนื้อหาที่รุนแรงค่อนข้างจะมาก หรือกระทบต่อความเชื่อ เช่น ศีลธรรม ศาสนา เป็นต้น ซึ่งห้ามมิให้ผู้ชมที่อายุต่ำกว่า 17 ปีเข้าชมอย่างเด็ดขาด

การเปรียบเทียบการจัดเรตภาพยนตร์

ประเทศไทย

ต่างประเทศ

 ต ส่งเสริม	ภาพยนตร์เรื่องนี้ ส่งเสริมการเรียนรู้ และควรส่งเสริมให้มีการดู	 น ๑๕+	ภาพยนตร์เรื่องนี้ เหมาะสมกับผู้ชมอายุ ตั้งแต่ ๑๕ ปีขึ้นไป
 ท ทั่วไป	ภาพยนตร์เรื่องนี้ เหมาะสมกับผู้ดูทั่วไป	 น ๑๘+	ภาพยนตร์เรื่องนี้ เหมาะสมกับผู้ชมอายุ ตั้งแต่ ๑๘ ปีขึ้นไป
 น ๑๓+	ภาพยนตร์เรื่องนี้ เหมาะสมกับผู้ชมอายุ ตั้งแต่ ๑๓ ปีขึ้นไป	 น ๒๐+	ภาพยนตร์เรื่องนี้ ห้ามผู้ชมอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี ดู

ภาพยนตร์ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร

เรต **G** (General Audiences)

เรต **PG** (Parental Guidance Suggested)

เรต **PG-13** (Parents Strongly Cautioned)

เรต **R** (Restricted)

เรต **NC-17** (No One 17 And Under Admitted)

คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

นายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นรองประธานกรรมการคนที่หนึ่ง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรองประธานกรรมการคนที่สอง

ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

ปลัดกระทรวงการคลัง

ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

ปลัดกระทรวงการพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์

ปลัดกระทรวงพาณิชย์

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม (เป็นกรรมการและเลขานุการ)

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

ผู้แทนกระทรวงกลาโหม

ผู้แทนกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินสิบเอ็ดคน เป็นกรรมการ ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาพยนตร์ วีดิทัศน์ โทรทัศน์

หรือการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เว้นแต่อาจารย์ในสถาบันการศึกษาของรัฐด้านละหนึ่งคน และผู้แทนนิติบุคคล

ซึ่งประกอบกิจการภาพยนตร์ หรือวีดิทัศน์จำนวนเจ็ดคน

คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551

นายกรัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้ง

โดยตามข้อเสนอของ คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์

อำนาจหน้าที่
คณะกรรมการ
พิจารณา
ภาพยนตร์
และวีดิทัศน์

ตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักรจะมีไม่เกิน 7 คน โดยแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาพยนตร์ วีดิทัศน์ โทรทัศน์ ศิลปวัฒนธรรม หรือการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งต้องแต่งตั้งจากเจ้าหน้าที่ของรัฐจำนวนไม่เกิน 4 คนและจากภาคเอกชนจำนวนไม่เกิน 3 คน

ทั้งนี้ในมาตรา 28 กำหนดอำนาจหน้าที่ ในการพิจารณาอนุญาตภาพยนตร์ตามมาว่า “ถ้าคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เห็นว่าภาพยนตร์ใดมีเนื้อหาที่เป็นการบ่อนทำลาย ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐและเกียรติภูมิของประเทศไทย ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์มีอำนาจสั่งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขหรือตัดทอนก่อนอนุญาต หรือจะไม่อนุญาตก็ได้”

อัตราค่าธรรมเนียม

- (1) ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ ฉบับละ 25,000 บาท
- (2) ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า ฉบับละ 5,000 บาท แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์
- (3) ใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ ฉบับละ 5,000 บาท
- (4) ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า ฉบับละ 5,000 บาท แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์
- (5) การอนุญาตให้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศ เรื่องละ 5,000 บาท
- (6) การตรวจพิจารณาภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ นาทีละ 50 บาท เศษของนาฬิกาให้ปัดทิ้ง
- (7) การตรวจพิจารณาสื่อโฆษณา เรื่องละ 200 บาท
- (8) ใบแทนใบอนุญาต ฉบับละ 50 บาท
- (9) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบ ฉบับละ 5,000 บาท กิจการโรงภาพยนตร์
- (10) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า ฉบับละ 1,000 บาท แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์
- (11) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบ ฉบับละ 1,000 บาท กิจการร้านวีดิทัศน์
- (12) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า ฉบับละ 1,000 บาท แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์

ในการออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมจะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้แตกต่างกันโดย
คำนึงถึงลักษณะ ขนาด หรือประเภทของโรงภาพยนตร์ ร้านวีดิทัศน์หรือของสถานที่ประกอบ
กิจการให้เช่าแลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ก็ได้

การส่งออกภาพยนตร์

กำหนดให้การส่งออกภาพยนตร์ไปนอกราชอาณาจักรต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการ พิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ยกเว้นภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการ พิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่ได้รับ ยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและภาพยนตร์ต่างประเทศที่ได้รับ ยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและภาพยนตร์ต่างประเทศที่ได้รับอนุญาตให้สร้างในราชอาณาจักร เพื่อลดความซ้ำซ้อนในการตรวจพิจารณาและดึงดูดผู้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศให้มาถ่ายทำภาพยนตร์ในประเทศไทย และเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยจึงกำหนดให้การส่งออกภาพยนตร์ไปต่างประเทศไม่ต้องเสีย ค่าธรรมเนียมในการอนุญาตให้ส่งออกภาพยนตร์ (มาตรา 35)

การประกอบกิจการโรงภาพยนตร์

ตามระบบกฎหมายปัจจุบันการประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ผู้ประกอบการไม่ต้อง ขออนุญาตในการประกอบกิจการฉายภาพยนตร์ แต่ต้องมีใบอนุญาตให้ใช้อาคารเพื่อประกอบกิจการโรงมหรสพ ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารซึ่งใบอนุญาตดังกล่าว มีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมดูแลในเรื่องความมั่นคง ปลอดภัยของตัวอาคาร แต่เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เปลี่ยนหลักการตรวจพิจารณาภาพยนตร์เป็นระบบ **rating** จึงมีความจำเป็นต้องกำหนดให้การประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ซึ่งหมายถึงสถานที่ฉายภาพยนตร์ โดยทำเป็นธุรกิจ หรือได้รับประโยชน์ตอบแทนต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ทั้งนี้ เพื่อควบคุมการฉายภาพยนตร์ ของโรงภาพยนตร์ให้เป็นไปตาม หลักเกณฑ์ของภาพยนตร์ในแต่ละประเภทที่กฎหมายกำหนดไว้ (มาตรา 37)

การประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์

กำหนดให้ผู้ประกอบการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ต้องได้รับอนุญาต จากนายทะเบียน ซึ่งเป็นไปตามหลักการเดิมที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดูโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ อย่างไรก็ตาม ได้ลดขั้นตอนและความซ้ำซ้อนในการขอใบอนุญาตจากเดิมที่เคยกำหนดให้ต้องมี ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ และใบอนุญาตให้ฉายภาพยนตร์ ให้เป็นให้มี ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์เพียงฉบับเดียว เนื่องจากการฉายภาพยนตร์ในสถานที่ดังกล่าวถือเป็นส่วนหนึ่งของการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ (มาตรา 38)

อัตราค่าธรรมเนียม

- (1) ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ ฉบับละ 25,000 บาท
- (2) ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า ฉบับละ 5,000 บาท แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์
- (3) ใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ ฉบับละ 5,000 บาท
- (4) ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า ฉบับละ 5,000 บาท แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์
- (5) การอนุญาตให้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศ เรื่องละ 5,000 บาท
- (6) การตรวจพิจารณาภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ นาทีละ 50 บาท เศษของนาฬิกาให้ปัดทิ้ง
- (7) การตรวจพิจารณาสื่อโฆษณา เรื่องละ 200 บาท
- (8) ใบแทนใบอนุญาต ฉบับละ 50 บาท
- (9) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบ ฉบับละ 5,000 บาท กิจการโรงภาพยนตร์
- (10) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า ฉบับละ 1,000 บาท แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์
- (11) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบ ฉบับละ 1,000 บาท กิจการร้านวีดิทัศน์
- (12) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า ฉบับละ 1,000 บาท แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์

ในการออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมจะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้แตกต่างกันโดย
คำนึงถึงลักษณะ ขนาด หรือประเภทของโรงภาพยนตร์ ร้านวีดิทัศน์หรือของสถานที่ประกอบ
กิจการให้เช่าแลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ก็ได้